

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Marie Turkové a soudců JUDr. Dagmar Nygrínové a JUDr. Jiřího Pally v právní věci žalobce: **RNDr. F. M.**, proti žalované: **Česká správa sociálního zabezpečení**, se sídlem Křížová 25, Praha 5, o kasační stížnosti žalované proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 19. 11. 2009, č. j. 22 Cad 114/2009 - 17,

t a k t o :

Rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 19. 11. 2009, č. j. 22 Cad 114/2009 - 17, **se zrušuje** a věc **se vrací** tomuto soudu k dalšímu řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Rozhodnutím č. II ze dne 22. 6. 2009, č. X, žalovaná podle § 44 odst. 1 zákona č. 155/1995 Sb., o důchodovém pojištění, ve znění účinném do 31. 12. 2009, přiznala žalobci od 16. 4. 2009 částečný invalidní důchod ve výši 7278 Kč měsíčně. V odůvodnění žalovaná uvedla, že výše důchodu se skládá ze základní výměry (2170 Kč měsíčně) a procentní výměry, která se stanoví procentní sazbou z výpočtového základu 15 476 Kč. Jeho výše odpovídá osobnímu vyměřovacímu základu 27 255 Kč za roky 1986 až 2008. Procentní výměra ke dni vzniku nároku na důchod za 44 roků pojištění činí 33 % výpočtového základu, tj. 5108 Kč. Žalovaná doplnila, že dobu studia po 18. roce věku lze hodnotit v rozsahu prvních šesti let tohoto studia.

V žalobě podané proti tomuto rozhodnutí žalobce nesouhlasil s výší svého částečného invalidního důchodu, která byla vypočtena z nesprávně určené doby pojištění (44 let). Namítal, že v osobním listu důchodového pojištění není v přehledu správně započítána celá doba pojištění během jeho studia v období let 1966 až 1974 (chybí doba od 23. 2. 1973 do 1. 7. 1973 a od 2. 9. 1973 do 31. 7. 1974). Konstatoval, že mu nebyla započtena doba pojištění po dobu šesti let studia. Žalobce dále popsal průběh svého studia a navrhl, aby soud přikázal žalované vydat nové rozhodnutí.

Krajský soud v Brně rozsudkem ze dne 19. 11. 2009, č. j. 22 Cad 114/2009 - 17, napadené rozhodnutí pro vady řízení zrušil, věc vrátil žalované k dalšímu řízení a rozhodl dále, že žádnému z účastníků se nepřiznává náhrada nákladů řízení. V odůvodnění soud uvedl, že provedl důkaz dávkovým spisem, z něhož zjistil, že žalobce podal dne 15. 1. 2009 žádost o plný invalidní důchod, posudkem lékařky Městské správy sociálního zabezpečení Brno ze dne 27. 3. 2009 byl uznán částečně invalidním podle § 44 odst. 1 zákona o důchodovém pojištění. Soud shledal, že v dávkovém spisu jsou založeny tři osobní listy důchodového pojištění s rozdílným vymezením doby studia žalobce. V osobním listu důchodového pojištění ze dne 18. 5. 2009 je uvedena další doba studia od 6. 10. 1971 do 6. 7. 1972 (275 dnů), od 7. 7. 1972 do 1. 9. 1972 57 dnů zaměstnání a od 2. 9. 1972 do 22. 3. 1973 174 dnů studia, celkem tedy 449 dnů studia. V osobním listu důchodového pojištění ze dne 20. 8. 2009 je vykázáno za dobu od 6. 10. 1971 do 27. 4. 1973 celkem 570 dnů studia a v osobním listu důchodového pojištění ze dne 27. 8. 2009 je vykázáno 275 dnů studia od 6. 10. 1971 do 6. 7. 1972, 57 dnů zaměstnání od 7. 7. 1972 do 1. 9. 1972 a 238 dnů studia od 2. 9. 1972 do 27. 4. 1973, celkem tedy 513 dnů. Podle dokladů žalobce studoval po dosažení 18 let věku nepřetržitě od 4. 5. 1966 do 11. 10. 1970, tj. 1621 dnů. Krajský soud poznamenal, že podle § 5 odst. 1 písm. m) zákona o důchodovém pojištění prvních šest let studia po 18. roce věku žalobce končí dnem 27. 4. 1973. Soud uzavřel, že důvodem zrušení napadeného rozhodnutí byla skutečnost, že skutkový stav, který vzala žalovaná za základ svého rozhodnutí, je v rozporu se spisy, neboť nebyla přesně vymezena doba studia žalobce od 6. 10. 1971 do 27. 4. 1973, jak vyplývá z osobních listů důchodového pojištění. Krajský soud proto napadené rozhodnutí podle § 78 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), zrušil a věc vrátil žalované k dalšímu řízení s tím, aby provedla řádný zápočet doby pojištění žalobce během jeho studia na vysoké škole a po vymezení skutečné celkové doby pojištění za dobu jeho studia v letech 1966 až 1974 provedla nový výpočet výše částečného invalidního důchodu.

Proti tomuto rozsudku podala žalovaná (dále jen „stěžovatelka“) včas kasační stížnost z důvodu § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. a požádala o přiznání odkladného účinku kasační stížnosti. Namítala, že pro výši důchodu započítala veškerou prokázanou dobu pojištění včetně doby studia, kterou započítala v souladu s § 5 odst. 1 písm. m) zákona o důchodovém pojištění, tj. prvních šest let studia po dosažení věku 18 let s výjimkou doby, kdy v průběhu tohoto studia žalobce konal brigády. Brigády vykonávané během studia stěžovatelka započítala jako dobu zaměstnání, neboť doba zaměstnání nepodléhá krácení na 80 % jako náhradní doba studia. Stěžovatelka konstatovala, že z osobního listu důchodového pojištění je zřejmé, že žalobci byla započtena doba od 6. 10. 1971 do 27. 4. 1973 plným počtem 570 dnů, a to od 6. 10. 1971 do 6. 7. 1972 a od 2. 9. 1972 do 27. 4. 1973 jako doba studia (513 dnů) a od 7. 7. 1972 do 1. 9. 1972 jako doba zaměstnání (57 dnů). Stěžovatelka připomněla, že kryje-li se doba zaměstnání s dobou studia, lze podle § 14 odst. 1 zákona o důchodovém pojištění započítat jen dobu pro pojištěnce výhodnější. Protože doba studia je náhradní dobou, která se pro výši důchodu hodnotí jen 80 %, je obecně výhodnější zápočet doby zaměstnání před náhradní dobou studia. Napadený rozsudek označila stěžovatelka za nesrozumitelný, neboť ji soud zavázal k provedení řádného zápočtu doby pojištění žalobce během studia na vysoké škole a po vymezení skutečné celkové doby pojištění za dobu jeho studia v letech 1966 až 1974 k provedení nového výpočtu částečného invalidního důchodu, aniž by jasně stanovil, kterou dobu má započítat. Stěžovatelka navrhla, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek zrušil a věc vrátil krajskému soudu k dalšímu řízení.

Žalobce ve vyjádření ke kasační stížnosti poukázal na to, že stěžovatelka při výpočtu celkové doby pojištění dospěla ke dvěma různým výsledkům a žalobce neví, který je správný. Dále konstatoval, že zákon o důchodovém pojištění je v § 5 odst. 1 písm. m) a v § 14 diskriminační, neboť znevýhodňuje osoby dříve narozené v témže kalendářním roce. Další diskriminaci stěžovatel spatřoval v tom, že v době svého studia souběžně pracoval a stěžovatelka mu jako dobu studia započítala pouze 1988 dnů, tj. 5 let a 163 dny, nikoliv 6 let. Dobu studia od 28. 4. 1973 do 1. 7. 1973 a od 2. 9. 1973 do 31. 7. 1974 stěžovatelka žalobci nezapočetla vůbec, ačkoliv řádně studoval a podle tehdy platných předpisů byl důchodově pojištěn. Žalobce uzavřel, že by Nejvyšší správní soud měl posoudit soulad příslušných ustanovení zákona o důchodovém pojištění s ústavním pořádkem České republiky.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek v souladu s § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s. vázán rozsahem a důvody, které stěžovatelka uplatnila v kasační stížnosti. Z obsahu kasační stížnosti vyplývá, že ji stěžovatelka podala z důvodu podle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s., podle kterého *kasační stížnost lze podat pouze z důvodu tvrzené nepřezkoumatelnosti spočívající v nesrozumitelnosti nebo nedostatku důvodů rozhodnutí, popřípadě v jiné vadě řízení před soudem, mohla-li mít taková vada za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé.*

Z obsahu dávkového spisu Nejvyšší správní soud zjistil, že žalobce dne 15. 1. 2009 požádal o plný invalidní důchod. Podle záznamu o jednání ze dne 27. 3. 2009 žalobce nebyl plně invalidní, ale částečně invalidní od 24. 11. 2008 (míra poklesu schopnosti soustavné výdělečné činnosti činila 45 %). Stěžovatelka rozhodnutím č. I ze dne 22. 6. 2009, č. X, zamítla žádost žalobce o plný invalidní důchod - toto rozhodnutí žalobce žalobou nenapadl - a současně napadeným rozhodnutím přiznala žalobci částečný invalidní důchod.

Podle osobního listu důchodového pojištění ze dne 18. 5. 2009 byla žalobci započtena doba studia na střední škole do 18 let věku 976 dnů (1. 9. 1963 až 3. 5. 1966), 64 dny studia (4. 5. 1966 až 6. 7. 1966), 25 dnů zaměstnání (7. 7. 1966 až 31. 7. 1966), 640 dnů studia (1. 8. 1966 až 1. 5. 1968), 60 dnů zaměstnání (2. 5. 1968 až 30. 6. 1968), 365 dnů studia (1. 7. 1968 až 30. 6. 1969), 31 den zaměstnání (1. 7. 1969 až 31. 7. 1969), 365 dnů studia (1. 8. 1969 až 31. 7. 1970), 31 den zaměstnání (1. 8. 1970 až 31. 8. 1970), 41 den studia (1. 9. 1970 až 11. 10. 1970), 359 dnů zaměstnání (12. 10. 1970 až 5. 10. 1971), 275 dnů studia (6. 10. 1971 až 6. 7. 1972), 57 dnů zaměstnání (7. 7. 1972 až 1. 9. 1972), 174 dnů studia (2. 9. 1972 až 22. 2. 1973), 62 dny zaměstnání (2. 7. 1973 až 1. 9. 1973) a následně doba zaměstnání od 1. 8. 1974. Celková doba pojištění do 3. 7. 2010 činí 16 645 dnů, tj. 45 roků a 220 dnů. Po snížení náhradní doby pojištění na 80 % činí doba pojištění 16 195 dnů, tj. 44 roků a 135 dnů.

V podání ze dne 20. 7. 2009, adresovaném stěžovatelce, žalobce vyjádřil nesouhlas s výpočtem částečného invalidního důchodu, neboť v osobním listu důchodového pojištění nejsou uvedeny všechny doby jeho pojištění. Chybí doba od 4. 5. 1963 do 31. 8. 1963, kdy byl žákem základní školy a měl prázdniny před nástupem na střední školu, tedy byl pojištěn, doba od 23. 2. 1973 do 1. 7. 1973 a od 2. 9. 1973 do 31. 7. 1974, kdy studoval na vysoké škole v Bratislavě. Žalobce rovněž namítal, že ve vyměřovacím základu za období od 1. 1. 1995 do 28. 2. 1995 má být uvedena částka 22 540 Kč, nikoliv 1426 Kč (ve skutečnosti je v osobním listu důchodového pojištění uvedeno 14 265, pozn. soudu).

V dávkovém spisu je dále založen osobní list důchodového pojištění ze dne 20. 8. 2009, ve kterém jsou uvedeny tyto doby pojištění: studium na střední škole do 18 let věku 976 dnů (1. 9. 1963 až 3. 5. 1966), studium 1622 dny (4. 5. 1966 až 11. 10. 1970), zaměstnání 359 dnů

(12. 10. 1970 až 5. 10. 1971), studium 570 dnů (6. 10. 1971 až 27. 4. 1973) a následně doba zaměstnání od 1. 8. 1974. Celková doba pojištění do 3. 7. 2010 činí 16 647 dnů, tj. 45 roků a 222 dnů. Po snížení náhradní doby pojištění na 80 % činí doba pojištění 16 143 dnů, tj. 44 roků a 83 dnů.

Podle osobního listu důchodového pojištění ze dne 27. 8. 2009 bylo žalobci započteno 976 dnů studia na střední škole do 18 let věku (1. 9. 1963 až 3. 5. 1966), 64 dny studia (4. 5. 1966 až 6. 7. 1966), 25 dnů zaměstnání (7. 7. 1966 až 31. 7. 1966), 640 dnů studia (1. 8. 1966 až 1. 5. 1968), 60 dnů zaměstnání (2. 5. 1968 až 30. 6. 1968), 365 dnů studia (1. 7. 1968 až 30. 6. 1969), 31 den zaměstnání (1. 7. 1969 až 31. 7. 1969), 365 dnů studia (1. 8. 1969 až 31. 7. 1970), 31 den zaměstnání (1. 8. 1970 až 31. 8. 1970), 41 den studia (1. 9. 1970 až 11. 10. 1970), 359 dnů zaměstnání (12. 10. 1970 až 5. 10. 1971), 275 dnů studia (6. 10. 1971 až 6. 7. 1972), 57 dnů zaměstnání (7. 7. 1972 až 1. 9. 1972), 238 dnů studia (2. 9. 1972 až 27. 4. 1973), 62 dny zaměstnání (2. 7. 1973 až 1. 9. 1973) a následně doba zaměstnání od 1. 8. 1974. Celková doba pojištění do 3. 7. 2010 činí 16 709 dnů, tj. 45 roků a 284 dnů. Po snížení náhradní doby pojištění na 80 % činí doba pojištění 16 246 dnů, tj. 44 roků a 186 dnů.

Stěžovatelka přípisem ze dne 27. 8. 2009 žalobci sdělila, že soustavná příprava na budoucí povolání na střední škole začíná nejdříve od počátku školního roku prvního ročníku školy (§ 22 zákona o důchodovém pojištění); v případě žalobce nebylo prokázáno, že by své studijní povinnosti začal plnit před tímto dnem, proto mu studium bylo započteno až od 1. 9. 1963. Žalobcovo studium po dosažení věku 18 let trvalo nepřetržitě od 4. 5. 1966 do 11. 10. 1970 a od 6. 10. 1971 do 31. 7. 1974; doba šesti let studia končí dnem 27. 4. 1973. Brigády, jež žalobce vykonával v průběhu studia, jsou v osobním listu důchodového pojištění hodnoceny jako doba zaměstnání, která je pro výpočet důchodu výhodnější než zápočet doby studia, jež se jako náhradní doba pojištění hodnotí v rozsahu 80 %. Zaměstnání vykonávané v průběhu studia v prvních šesti letech po dosažení 18 let věku nelze hodnotit nad toto období. Stěžovatelka uzavřela, že vyměřovací základ od 1. 1. 1995 do 28. 2. 1995 ve výši 14 265 Kč hodnotila podle údaje v evidenčním listu důchodového pojištění, a informovala žalobce, že požádala o přesvětření jeho potvrzení a případně rozhodne o nové výši důchodu.

Na základě takto zjištěného skutkového stavu posoudil Nejvyšší správní soud podanou kasační stížnost a dospěl k závěru, že je důvodná.

Podle § 43 zákona o důchodovém pojištění *pojištěnec má nárok na ústečný invalidní důchod, jestliže se stal částečně invalidním a) a získal potřebnou dobu pojištění, nebo b) následkem pracovního úrazu.*

Mezi účastníky řízení není sporu o tom, že žalobce je částečně invalidní, zpochybňováno není ani datum vzniku částečné invalidity. Žalobce v podané žalobě napadal toliko výši přiznaného částečného invalidního důchodu, a to z důvodu tvrzeného nesprávného zápočtu dob pojištění.

Podle § 45 odst. 2 zákona o důchodovém pojištění *výše procentní výměry částečného invalidního důchodu činí za každý celý rok doby pojištění 0,75 % výpočtového základu měsíčně. Výše procentní výměry částečného invalidního důchodu činí nejméně 385 Kč měsíčně. Ustanovení § 33 odst. 2 věty druhé, § 34 odst. 1 věty druhé a § 41 odst. 3 platí zde obdobně. Vznikl-li nárok na ústečný invalidní důchod s přiblížením k § 44 odst. 3 větě druhé, činí výše procentní výměry částečného invalidního důchodu polovinu procentní výměry uvedené v § 42 odst. 2 větě první.*

Z citovaného ustanovení je zřejmé, že výše procentní výměry částečného invalidního důchodu je přímo závislá na získané době pojištění, když každý dokončený rok pojištění zvyšuje procentní výměru tohoto důchodu o 0,75 % výpočtového základu. Žalobce v žalobě nikterak nezpochybňoval výši výpočtového základu, namítal pouze chybný zápočet doby svého studia na vysoké škole, tj. studia po dosažení věku 18 let.

Podle § 5 odst. 1 písm. m) zákona o důchodovém pojištění, jsou při splnění podmínek stanovených v tomto zákoně pojištěny osoby, které se soustavně připravují na budoucí povolání studiem na střední nebo vyšší odborné škole (dále jen „střední škola“) nebo vysoké škole v České republice, a to po dobu prvních šesti let tohoto studia po dosažení věku 18 let.

Podle § 13 odst. 1 zákona o důchodovém pojištění za dobu pojištění se považují též doby zaměstnání získané před 1. lednem 1996 podle předpisů platných před tímto dnem, s výjimkou doby studia po dosažení věku 18 let; jde-li však o dobu zaměstnání v cizině před 1. květnem 1990, hodnotí se tato doba, jen pokud bylo za ni zapláceno pojistné, a to nejdříve ode dne zaplacení pojistného.

Podle odst. 2 téhož ustanovení za náhradní dobu pojištění se považují též náhradní doby získané před 1. lednem 1996 podle předpisů platných před tímto dnem a doba pobírání důchodu za výslubu let. Za náhradní dobu pojištění se považuje též doba studia získaná před 1. lednem 1996 podle předpisů platných před tímto dnem, a to po dobu prvních šesti let tohoto studia po dosažení věku 18 let.

Krajský soud při posuzování důvodnosti žaloby vyšel ze svého zjištění, že v dávkovém spisu jsou založeny tři osobní listy důchodového pojištění s rozdílným vymezením doby studia žalobce. Toto zjištění pak vedlo krajský soud k závěru, že nebyla přesně vymezena doba studia žalobce ode dne 6. 10. 1971 do 27. 4. 1973, a proto soud žalobou napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil stěžovatelce k dalšímu řízení.

Nejvyšší správní soud nesdílí názor vyslovený krajským soudem a má za to, že zjištěné rozpory v osobních listech důchodového pojištění nepředstavují dostatečný důvod pro zrušení rozhodnutí stěžovatelky. Podle názoru Nejvyššího správního soudu nepostačuje konstatovat rozdíly v zápočtu dob pojištění, ale je naopak nutno zohlednit i časovou návaznost vyhotovení jednotlivých osobních listů důchodového pojištění a vyhodnotit vliv pochybení stěžovatelky na zákonnost napadeného rozhodnutí.

Po prostudování dávkového spisu Nejvyšší správní soud shledal, že stěžovatelka při vydání napadeného rozhodnutí, jež bylo vydáno dne 22. 6. 2009, nutně musela vycházet z osobního listu důchodového pojištění ze dne 18. 5. 2009, neboť zbývající dva osobní listy v daném okamžiku ještě neexistovaly. Žádná pochybnost o tom, jaký skutkový stav vzala stěžovatelka za základ svého rozhodnutí proto nevznikla, ani vzniknout nemohla.

Žalobce po vydání napadeného rozhodnutí podáním ze dne 20. 7. 2009 vyslovil nesouhlas s výší přiznaného částečného invalidního důchodu, přičemž zdůrazňoval nesprávný zápočet dob svého studia. Stěžovatelka následně vyhotovila další dva osobní listy důchodového pojištění, z nichž první (ze dne 20. 8. 2009) ukazuje celkovou započitatelnou dobu studia žalobce po 18. roku věku, a to od 4. 5. 1966 do 11. 10. 1970 a od 6. 10. 1971 do 27. 4. 1973. Druhý následně vyhotovený osobní list důchodového pojištění (ze dne 27. 8. 2009) již přesně zobrazuje, kdy byl žalobce v průběhu studia zaměstnán, tj. kdy se doba studia žalobce překrývala s dobou zaměstnání.

Podle § 14 odst. 1 zákona o důchodovém pojištění, *kryjí-li se doby pojištění navzájem, započte se pro stanovení celkové doby pojištění pro vznik nároku na důchod a výši procentní výměry důchodu jen ta doba, jejíž zápočet je pro pojištěnce výhodnější; totéž platí, kryjí-li se navzájem náhradní doby pojištění nebo doba pojištění a náhradní doba pojištění.*

Podle § 34 odst. 1 zákona o důchodovém pojištění *výše procentní výměry starobního důchodu, na který vznikl nárok podle § 29, činí za každý celý rok doby pojištění získané do vzniku nároku na tento důchod 1,5 % výpočtového základu měsíčně. Do doby pojištění se pro účely předchozí věty započítávají náhradní doby pojištění pouze v rozsahu 80 %, s výjimkou náhradních dob pojištění za dobu účasti na pojištění osob uvedených v § 5 odst. 1 písm. p), r) a s) a obdobných dob podle předpisů platných před 1. lednem 1996; počet dnů náhradních dob pojištění stanovený podle části věty před středníkem se přitom zaokrouhluje na celé dny směrem nahoru.*

Z citovaných ustanovení jednoznačně vyplývá, že při vzájemném překrytí doby studia, která se pro výši procentní výměry částečného invalidního důchodu jako náhradní doba pojištění hodnotí pouze v rozsahu 80 %, s dobou zaměstnání před 1. 1. 1996, jež je považována za dobu pojištění v plném rozsahu, má přednost započtení doby zaměstnání, neboť je pro žadatele o dávku důchodového pojištění výhodnější. V tomto ohledu považuje Nejvyšší správní soud osobní list důchodového pojištění ze dne 27. 8. 2009 za správný.

Zpochybňoval-li žalobce způsob, jakým byla započtena doba jeho studia po 18. roku věku, Nejvyšší správní soud se s jeho námitkami neztotožnil. Především je třeba zdůraznit, že omezení spočívající v tom, že se započítává toliko šest let studia po dosažení věku 18 let, nepředstavuje žádnou diskriminaci, neboť se bez jakékoliv výjimky uplatní na všechny žadatele o příslušnou dávku důchodového pojištění. Šest let studia se hodnotí ve všech případech ode dne 18. narozenin, a to nikoliv na kalendářní roky, jak se chybně domnívá žalobce, ale na celé běžné roky. Ani v tomto tudíž nemůže být spatřována nepřipustná diskriminace.

V případě překrytí dvou dob pojištění, dvou náhradních dob pojištění, nebo doby pojištění s náhradní dobou pojištění, zákon zcela jednoznačně stanoví, že se započítává pouze jedna z těchto dob, a to doba pro pojištěnce výhodnější. Z toho lze učinit závěr, že k méně výhodné době se nepřihlíží.

Jinými slovy, každému pojištěnci může být zhodnoceno pouze prvních šest let studia po dosažení 18. roku věku a toto omezení nelze překročit ani v případě překrytí doby studia s dobou zaměstnání. To v případě žalobce znamená, že získaná náhradní doba pojištění za studium po 18. roku věku bude odpovídat rozdílu mezi maximálně započítatelnými šesti lety studia a počtem dnů, kdy byl žalobce v průběhu studia zaměstnán.

Vzhledem k tomu, že stěžovatelka při rozhodování o přiznání částečného invalidního důchodu žalobci musela aplikovat platný a účinný zákon o důchodovém pojištění, který v § 13 odst. 2 stanoví limit šesti let pro zápočet doby studia získané po dosažení věku 18 let, neshledal Nejvyšší správní soud relevantním argument žalobce, že byl po celou dobu studia důchodově pojištěn podle tehdy platných právních předpisů. Stěžovatelka totiž zohlednila plných šest let studia žalobce po 18. roku věku a zákonný limit nemohla překročit, byť jej dříve platné právní předpisy neobsahovaly.

Stěžovatelka správně zjistila, že šest let studia po dosažení věku 18 let v případě žalobce uplynulo dnem 27. 4. 1973. Šesti rokům studia odpovídá 2192 dnů (rok 1968 a rok 1972 byly

přestupné); žalobci bylo zhodnoceno 1622 dnů studia od 18. narozenin, tj. od 4. 5. 1966 do 11. 10. 1970, kdy žalobce ukončil studium na první vysoké škole, a následně zbývajících 570 dnů od 6. 10. 1971, kdy znovu začal studovat, tj. do 27. 4. 1973. Žalobce v průběhu studia pracoval, doba zaměstnání má přednost před náhradní dobou pojištění, a proto mu z doby studia po 18. roku věku nemohlo být započteno plných 2192 dnů, ale pouze ty dny, jež se nepřekrývaly s dobou zaměstnání.

Nejvyšší správní soud uzavírá, že osobní list důchodového pojištění ze dne 27. 8. 2009 obsahuje správné údaje o dobách pojištění a náhradních dobách pojištění žalobce, jehož celková doba pojištění po snížení náhradní doby pojištění na 80 % činí 16 246 dnů, tj. 44 roků a 186 dnů. Pro účely výpočtu procentní výměry částečného invalidního důchodu lze zohlednit pouze celé roky pojištění, tj. v případě žalobce 44 let.

Vrátíme-li se nyní k napadenému rozhodnutí stěžovatelky, která v odůvodnění vypočetla procentní výměru částečného invalidního důchodu žalobce za 44 let pojištění, nutno konstatovat, že napadené rozhodnutí nevykazuje žádnou nesprávnost a v tomto ohledu nemůže být považováno za nezákonné.

Nejvyšší správní soud shledal, že skutkový stav, z něhož stěžovatelka při vydání napadeného rozhodnutí vycházela, sice nebyl zjištěn zcela bezchybně, nicméně další postup stěžovatelky po vydání napadeného rozhodnutí ukázal, že ani opravený zápočet náhradní doby pojištění za období žalobcova studia nic nemění na tom, že žalobce získal 44 celých roků pojištění.

Skutkový stav, který vzala stěžovatelka za základ napadeného rozhodnutí, tedy není v rozporu s dávkovým spisem, a proto nebyl dán důvod pro zrušení rozhodnutí stěžovatelky podle § 76 odst. 1 písm. b) s. ř. s.

Zrušil-li za dané procesní situace krajský soud napadené rozhodnutí, zatížil svým postupem řízení vadou, jež mohla mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé ve smyslu § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. Stěžovatelkou uplatněný kasační důvod byl prokázán, a proto Nejvyšší správní soud napadený rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 19. 11. 2009, č. j. 22 Cad 114/2009 - 17, zrušil a věc vrátil tomuto soudu k dalšímu řízení.

Za dané procesní situace Nejvyšší správní soud samostatně nerozhodoval o návrhu na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti. Vycházel přitom ze své konstantní judikatury, podle které *o návrhu na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti podle § 107 s. ř. s. není nutné rozhodovat tam, kde Nejvyšší správní soud o kasační stížnosti věcně rozhodne bez prodlení, tedy ihned poté, co je mu předložena, a po nezbytném poučení účastníků řízení, neboť za této situace nemohou skutečnosti tvrzené jako důvod pro přiznání odkladného účinku ani nastat* (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 8. 2003, č. j. 2 Azs 3/2003 - 44, publikovaný ve Sbírce rozhodnutí Nejvyššího správního soudu pod č. 173/2004, www.nssoud.cz).

Podle § 110 odst. 3 s. ř. s., *zruš-li Nejvyšší správní soud rozhodnutí krajského soudu a vrátí-li mu věc k dalšímu řízení, je krajský soud vázán právním názorem vysloveným Nejvyšším správním soudem ve zrušovacím rozhodnutí*. Na krajském soudu nyní bude, aby v souladu s výše vyslovenými závěry znovu v mezích žalobních bodů přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí stěžovatelky.

O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti rozhodne podle § 110 odst. 2 s. ř. s. v novém rozhodnutí ve věci krajský soud.

P o u ě n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 31. března 2010

JUDr. Marie Turková
předsedkyně senátu